

Desatero distančního studia ZUŠ Hostivař

1. Distanční vzdělávání je forma studia, uskutečňovaná především (nebo zcela) prostřednictvím nejrůznějších informačních technologií, protože žáci jsou od svých vyučujících fyzicky odděleni.
2. V době pandemie a vyhlášení nouzového stavu státem **není** podoba distančního studia stejná, jako v běžné situaci, kdy je pro výuku žáků pouze zvolena jiná (vzdálená, multimediální) forma vzdělávání.
3. Děti a rodiče se **nenacházejí** ve standardním životním režimu a nová podoba vzdělávání, nové způsoby komunikace, nové formy úkolů mohou vytvářet „nové“ (další) zatížení rodiny při řešení jejich bazálních funkcí a je třeba ze strany nás učitelů tuto skutečnost zohledňovat.
4. Má-li být přístup k dětem postaven na respektu a důvěře (principy, které vedou děti k samostatnosti), nemá cenu před dětmi předstírat, že aktuální situace je **běžná**. Stejně tak poskytované distanční vzdělávání **nemá a nemůže** suplovat běžnou podobu výuky (pouze vykonávanou moderními telekomunikačními technikami).
5. Je-li obecně smyslem vzdělávání připravit dítě „na život“, tedy vybavit ho poznávacími a sociálními způsobilostmi, mravními a duchovními hodnotami, pak vzdělávání na ZUŠ by mělo přidat při distančním vzdělávání i aspekt tvořivosti a kreativity. Ten musí být **svobodný a dobrovolný**.
6. Aktuální situaci, ze strany nás učitelů, tak lze využít k **vytvoření** (znovunalezení) **prostoru pro žáky**, ve kterém nebudou pokračovat jako v normálním školním režimu v přípravě, učení, nácviku, plnění úkolů apod., ale budou moci **reflektovat svůj vztah** k umělecké činnosti. Svobodně a bez tlaku na momentální výkon, nejbližší úkol nebo plánovaný cíl **samostatně vyhodnotit**, co jim vlastně umělecká činnost přináší, jak je v jejich životě důležitá a zda je pro ně skutečně svobodnou volbou.
7. Proto by komunikace učitele s žákem a zákonnými zástupci měla být v této době postavena především na zásadě „**poskytnutí služby**“ (§ 2 odstavec 3 školského zákona - vzdělávání poskytované podle tohoto zákona je veřejnou službou) a při vzájemné dálkové komunikaci (jedno jakými technologiemi) nabídnout žákům, kteří o to projeví vlastní zájem, maximální podporu v domácím samostudiu.
8. Argument, že je dětem v krizové situaci třeba nastavit mantinely a pravidla, aby se cítily „v bezpečí“ jistě platí. Je to ale především zásada pro prostředí, ve kterém se děti pohybují a v současnosti žijí, tedy v rodině. Role učitele může by měla být v této věci podpůrná, tedy „**pomáhající**“ a neměla by „režim rodiny“ v takovéto situaci naopak více zatěžovat.
9. První klíčová kompetence pro základní umělecké vzdělávání uvádí jako podstatný aspekt uměleckého vzdělávání **samostatnost** („žák disponuje vědomostmi a dovednostmi, které mu umožňují samostatně volit a užívat prostředky pro umělecké vyjádření“). Distanční studium je pro nás učitele příležitostí **nabídkou podpory** přenést odpovědnost a zájem na žáka.
10. Důvěra (s podporou, o kterou si děti řeknou samy), svěřit na určitý čas vzdělávání do jejich vlastních rukou, může přinést nejen mnoho informací o míře jejich samostatnosti i skutečného a nepředstíraného zájmu o umělecké studium, ale zajistí i v této době maximálně ohleduplný přístup školy k situaci ve které se nacházejí rodiče a další členové rodiny.